

Φοβάμαι... - Μανώλης Αναγνωστάκης (Νοέμβρης 1983)

"Φοβάμαι τους ανθρώπους που εφτά χρόνια έκαναν πως δεν είχαν πάρει χαμπάρι και μία ωραία πρωία μεσούντος κάποιου Ιουλίου βγήκαν στις πλατείες με σημαιάκια κραυγάζοντας «δώστε τη χούντα στο λαό».

Φοβάμαι τους ανθρώπους που με καταλερωμένη τη φωλιά
πασχίζουν τώρα να βρουν λεκέδες στη δική σου.
Φοβάμαι τους ανθρώπους που σου κλείναν την πόρτα
μην τυχόν και τους δώσεις κουπόνια και τώρα
τους βλέπεις στο Πολυτεχνείο να καταθέτουν γαρίφαλα και να δακρύζουν.
Φοβάμαι τους ανθρώπους που γέμιζαν τις ταβέρνες
και τα σπάζαν στα μπουζούκια κάθε βράδυ και τώρα τα ξανασπάζουν
όταν τους πιάνει το μεράκι της Φαραντούρη και έχουν και «απόψεις».
Φοβαμαι τους ανθρώπους που άλλαζαν πεζοδρόμιο όταν σε συναντούσαν
και τώρα σε λιοδορούν γιατί, λέει, δεν βαδίζεις ίσιο δρόμο.
Φοβάμαι, φοβάμαι πολλούς ανθρώπους.
Φέτος φοβήθηκα ακόμη περισσότερο."

Η χθεσινή εμπειρία στην πλατεία ελευθερίας ήταν απίστευτα απογοητευτική.

Εκτός της απογοητευτικής συμμετοχής, (δεν θεωρώ συμμετοχή την παρουσία της intelligentsias κάθε ομαδούλας και τάσης με ή χωρίς το σχετικό πανό, ούτε τα δύο τρία μπλοκ ολιγομελών για άλλες εποχές στρατευμένων λόγων). Ελεύθερους ανθρώπους με την έννοια του πολίτη που προσπαθεί να εκφραστεί και να επικοινωνήσει δημόσια με την παρουσία του, χωρίς την υστεροβουλία της επίδειξης και της επιβολής δεν είδα να κυκλοφορούν και πολλοί. Αντ' αυτού είδα ταγούς να αρπάζουν τα μικρόφωνα και να ουρλιάζουν κηρύγματα μισαλλοδοξίας (σε πλήρη αντίθεση με τους στίχους του Ρίτσου – εμείς αδελφέ μου αγωνιζόμαστε όχι για να χωρίσουμε αλλά για να ενώσουμε τον κόσμο-) και αποκλεισμού του άλλου. Να ξαναχωρίσουμε τον κόσμο σε καλούς και κακούς και αν είναι δυνατόν να σφαχτούμε κιόλας.

Ποιοι είναι αυτοί που έχουν το δικαίωμα του τροχονόμου για το ποιος έχει ή δεν έχει δικαίωμα να αποτείνει φόρο τιμής

Ποιοι έχουν το δικαίωμα να κλείνουν το στόμα του άλλου, γιατί το μπλοκαρισμένο τους μυαλό τους έχει βάλει τους συνανθρώπους σε κουτάκια με ταμπέλες, για να είναι εύκολο να βρίσκουν στόχους φανατισμού και σημεία εκτόνωσης.

Μην ψάχνετε τον φασισμό μακριά, έχει σκάσει το αυγό και κυκλοφορεί όχι μόνο απέναντι αλλά και ανάμεσα μας. (επαναπροσδιορίστε τον όρο αριστερά πριν αναζητάτε την ενοποίηση της)

Μοναδική νότα αισιοδοξίας η δημόσια εμφάνιση οργανώσεων μεταναστών.

Θα έβγαζα το καπέλο και θα χειροκροτούσα αν κάποιος είχε το θάρρος να κανείς την υπέρβαση και να εκφωνήσει επετειακό πανηγυρικό σαν κι αυτό που από άμβωνα εκφώνησε ο θεολόγος Γιώργος Μάλφας την 28η Οκτωβρίου και άφησε το εκκλησίασμα άφωνο.

Πολλά φιλιά σε όλους...

Casper

Ο πανηγυρικός της 28ης Οκτωβρίου του Γιώργου Μάλφα , θεολόγου του Γυμνασίου Σαγερικών:

«Από πείσμα και τρέλα θα ζω σε τούτη τη χώρα!»

Εβδομήντα χρόνια μετά.

Γιορτάζεις την Εθνική Αντίσταση του Λαού μας, τραγουδάς «γυναίκες Ηπειρώτισσες», υψώνεις αμήχανα σημαίες, χορεύεις από κεκτημένη συνήθεια στις πλατείες. Φέτος όμως, δυσκολεύεσαι να πεις το «ΟΧΙ». Δεν είσαι σίγουρος, αμφιβάλλεις. Φοβάσαι τους συνειρμούς, τις πιθανές παρεξηγήσεις. Τρέμεις τις συνέπειες. Χρόνια τώρα, επαναλαμβάνες τελετουργικά μονότονα το «ΟΧΙ» του παππού σου. Καμάρωνες τη θυσία του, θριαμβολογούσες αδαπάνητα για τα κατορθώματα και τους ηρωισμούς της γενιάς του. Στις δεκαετίες όμως που ακολούθησαν κατασπατάλησες νωχελικά την ελευθερία που σου χάρισε! Έφτιαξες τη ζωή σου. Το δικό σου, επιτέλους, σπίτι, και το δικό σου εξοχικό. Έκανες ταξίδια μακρινά και πολυδάπανα, σε προορισμούς εξωτικούς. Αγόρασες πρώτο και μετά δεύτερο αυτοκίνητο. Χρεώθηκες ασυλλόγιστα δάνεια, δόσεις και κάρτες που αφειδώς σου πρόσφεραν οι τράπεζες. Μπούχτισες τα παιδιά σου φροντιστήρια και ιδιαίτερα, να σπουδάσουν προσοδοφόρα επαγγέλματα, να γίνουν υψηλόβαθμα «στελέχη διοίκησης επιχειρήσεων». Εκμεταλλεύτηκες, με όλους τους δυνατούς τρόπους, τους μετανάστες που είχαν την ανάγκη σου, για να μαζέψουν τις ελιές σου, να χτίσουν και να καθαρίσουν το σπίτι σου, να φυλάξουν τα παιδιά σου. Έπαιξες στο Χρηματιστήριο το κληρονομημένο βιος των γονιών σου και αγόρασες «αέρα» που σου πούλησαν οι αετονύχηδες της ελεύθερης αγοράς. Συναλλάχθηκες μ' αυτό το άθλιο κράτος κάτω απ' το τραπέζι κάμποσες φορές, δεν θυμάσαι και συ πόσες. για τη στρατιωτική θητεία του γιου σου, το διακανονισμό της εφορίας, το αυθαίρετο δίπλα στη θάλασσα, το διορισμό στην επίζηλη δημοσιοϋπαλληλία, τη λίστα αναμονής σε κάποιο νοσοκομείο. Διασκέδασες την πλήξη σου βόσκοντας αμέριμνα στα λιβάδια της τηλεόρασης, κάνοντας φωτοσύνθεση με την προπαγάνδα και το γούστο των αχρείων της κάθε εξουσίας. Ατίμασες την ψήφο σου ξανά και ξανά για μια «εξυπηρέτηση», εκδούλευση των φαύλων της κομματοκρατίας, των επαγγελματιών και των κληρονόμων της πολιτικής.

Φέτος όμως, τα πράγματα δεν είναι όπως παλιά. Η γιορτή δεν είναι πια γιορτή. Μεγάλα λόγια δεν βγαίνουν απ' το στόμα. Φειδωλή και ντροπαλή η εθνική σου αξιοπρέπεια προσποιείται, καμώνεται πως γιορτάζει κάτω απ' το αυστηρό βλέμμα της επιτήρησης. Στενάχωρα όλα. Μέσα μας, γύρω μας, παντού. «Το αδιέξοδο της χώρας στις ψυχές των κατοίκων της». Πατρίδα υποτελής και υπόχρη. Πατρίδα «πεδίο βολής φθηνό». Πατρίδα έρμαιο της απληστίας των τοκογλύφων, των ισχυρών του χρήματος, των δανειστών που γυρεύουν πίσω τα λεφτά τους. Σε υποτιμούν σήμερα άμοιρη πατρίδα μου για να σε αγοράσουν τζάμπα αύριο.

Πεθαίνω σαν χώρα! Ακούς την κραυγή; Βλέπεις και συ το κακό που μας βρήκε; «Όποιος δεν έχει δει ανθρώπους να πεθαίνουν σφυροκοπημένοι από αόρατο χέρι στους δρόμους, δεν μπορεί να καταλάβει τι σημαίνει και τι είναι ο θάνατος μιας χώρας».

Πατρίδα, κατοχή και αντίσταση; κι αν οι λέξεις άδειασαν με τα χρόνια, δεν φταίνε οι λέξεις, οι ζωές μας άδειασαν! Πριν λιποψυχήσουν οι λέξεις, λιποψυχεί το φρόνημα των ανθρώπων, η θέληση των λαών να παραμείνουν αδούλωτοι. Όχι παιχνίδια με τις λέξεις! Ποιος δικαιούται να μιλάει στη γιορτή σήμερα για πατρίδα, για κατοχή και αντίσταση; Οι πατριδοκάπηλοι που κάθε φορά, την κρίσιμη στιγμή, συνηκολογούσαν με τον κατακτητή; Ή μήπως, οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ που εγκατέλειπαν την πατρίδα και το λαό την ώρα της μάχης, για να επιστρέψουν κατόπιν ως εθνοσωτήρες και ελευθερωτές;

«Ποιος είναι, λοιπόν, πατριώτης;»

Ο Άρης Βελουχιώτης, το τραγικό αυτό σύμβολο της Αντίστασης του Λαού μας, έχει κάτι να σου πει: *«Ποιος είναι ο πατριώτης; Αυτοί ή εμείς; Το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα και τρέχει νάβρει κέρδη σ' όποια χώρα υπάρχουνε τέτοια. Γι' αυτό δε νοιάζεται κι ούτε συγκινείται με την ύπαρξη των συνόρων και του κράτους. Ενώ εμείς, το μόνο που διαθέτουμε, είναι οι καλύβες μας και τα πεζούλια μας. Αυτά, αντίθετα από το κεφάλαιο που τρέχει, όπου βρει κέρδη, δεν μπορούν να κινηθούν και παραμένουνε μέσα στη χώρα που κατοικούμε. Ποιος, λοιπόν, μπορεί να ενδιαφερθεί καλύτερα για την πατρίδα του; Αυτοί που ξεπορτίζουνε τα κεφάλαιά τους από τη χώρα ή εμείς που παραμένουμε με τα πεζούλια μας εδώ;»*

Εδώ θα παραμεινουμε, δε θα φύγει κανείς, κυνηγημένοι απ' όλους Καπετάνιε! Εδώ, να φυλάμε τα πεζούλια που μας άφησες! Θα μοιραστούμε αν χρειαστεί ακόμη και τη φτώχεια μας, την ανάγκη, την οργή μας, μα δεν θα εγκαταλείψουμε. Γι' αυτό.

*«Τα καράβια μου καίω
δεν θα πάω πουθενά.
Κι ας μη μου 'χεις χαρίσει ποτέ
ένα χάδι ως τώρα
πάντα εδώ θα γυρνώ
από πείσμα και τρέλα θα ζω
σε τούτη τη χώρα
ώσπου να βρω νερό
γιατί ανήκω εδώ.*

*Σταυρωμένη πατρίδα
μες στα μάτια σου είδα
της ανάστασης φως».*

(Τα καράβια μου καίω, Ν. Πορτοκάλογλου)

Πάτρα, Οκτώβριος 2010